

Trettio tredje söndagen under året 2023

”Gå in till glädjen hos din Herre” (Matt 25:21). Tänk om vi alla fick höra detta när vi går över dödens tröskel och välkomnas så varmt hos vår Herre. Här nere på jorden är vi bara gäster och främlingar, men där ovan hos Gud är vårt sanna hem. Den insikten är viktig är bevara i vårt hjärta, speciellt när livet här på jorden är svårt och outhärdligt. I vår tid överspolas vi av tragiska nyheter från hela vår sargade värld. Det är väldigt lätt att fastna i en slags kollektiv depression, när vi ser vad vi människor kan tillfoga varandra av lidande och våld. Media rapporterar allt ont och tragiskt som sker. Vi kan aldrig göra oss några illusioner om livet här på jorden. Men vi får inte heller fastna i uppgivenhet och tröstlöshet. Hoppet att en gång få komma hem till Herren och leva i hans eviga glädje och frid måste göra oss ännu mer angelägna att sprida detta himlens klimat till vår arma jord.

Som kristna har vi fått det stora privilegiet att tro på Kristi uppståndelse som öppnar evighetens och härlighetens portar för oss. Vi litar på honom och förtröstar på honom, att vi en gång skall få dela denna verklighet i all evighet. Samtidigt vet vi att denna trons visshet och hopp måste göra oss ännu mer engagerade för det godas seger här på jorden. Jesus, ja, hela Bibeln talar om för oss hur vi skall leva här på jorden för att en gång nå fram till det eviga livet. Guds ord är en lampa som leder våra steg på rättvisans och fredens väg. Guds bud är milstenar som markerar vilken väg vi skall ta och vilken väg vi absolut inte skall ta. ”Salig den som fruktar Herren och vandrar på hans vägar” (Ps 128:1), sjöng vi i halleluja-versen. Genom sina saligprisningar har Jesus gett oss mer detaljkunskap om hur vi skall leva för att nå fram till lycksaligheten i Guds eviga rike. Gud vill dela sin eviga lycka och salighet med oss. För honom är det den största glädje att få dela denna glädje med oss alla. Vem skulle kunna tacka nej till en sådan gåva? Tyvärr verkar det ändå vara oerhört många som inte tycks visa minsta intresse för att få dela Guds eviga glädje. Man bara gäspar och rycker på axlarna åt allt som luktar religiöst, som man säger.

Därför är det allas vår uppgift att försöka visa våra icke-troende vänner vägen som leder till Gud och hans eviga glädje. Genom vårt sätt att leva och sprida himlens klimat till jorden och människorna omkring oss kan vi ge dem hopp i hopplöshet, tröst i tröstlöshet. I dagens evangelium sammanfattar Jesus det vi kan göra i det lilla ordet tjäna. Ett litet och ödmjukt ord, ofta föraktat och missförstått som kan göra under och förvandla jordens ansikte och vårt klimat. Tänk om vi människor lade oss vinn om att tjäna varandra i stället för att behärska och styra varandra. Tänk om stater och länder försökte tjäna de folk och länder som har det svårare. Världsordningen skulle vändas upp och ner. De rika och mäktiga skulle befrias från den förbannelse som penningen ofta för med sig om de började tjäna de

utblottade och utarmade. Hela evangeliet och hela den katolska socialläran kan sammanfattas i detta lilla missaktade och missförstådda ord tjäna.

När Gud blir människa kommer han som tjänare. Jesu hela liv är ett liv i Faderns och människornas tjänst. Vi alla är inbjudan att ta del i denna kallelse, tjänarens kallelse. Då får vi också höra Jesu ord: ”Bra, du är en god och trogen tjänare- Du har varit trogen i det lilla, jag skall anförtro dig mycket” (Matt 25):21. Vi har alla fått våra gudagåvor, våra talenter, på livets olika områden, för att kunna tjäna Gud och vår nästa genom dem. När det går upp för oss får livet en helt annan färg. Det blir vår stora glädje att vi har något att bidra med, att vi har nådegåvor som bygger upp gemenskapen, i familjen, i församlingen, i samhället. ”Ni är alla ljusets söner och dagens söner. Vi tillhör inte natten eller mörkret” (1 Thess 5:5). Genom vårt dop har Kristi ljus tänts i vårt hjärta. Tack vare detta ljus kan vi lysa upp vår omvärld och sprida ljusets glädje till alla dystra, buttra och tungsinta människor som befolkar våra städer och byar. Ofta när jag sitter på tunnelbanan - eller snarare står för det får man mestadels göra - slår det mig vilket tungsinne som vilar över alla dessa människor som är så uppslukade och förslavade av sina mobiler.

”Fader, du alla goda gåvors givare, som låter vår glädje bli fullkomlig, om vi tjänar endast dig, låt det vara vår högsta lycka att älska och tillbe dig”, så bad vi i kollektbönen. Ett bättre recept för att finna lyckan i vår tillvaro är svårt att hitta. Genom att tillbe Gud, tjäna och älska Gud, växer glädjen fram mer och mer och kan ta oss helt i besittning. Därför kan vi också i sorg och nöd finna en djup och helt oförståelig glädje inom oss. När allt tas ifrån oss blir vi ändå inte av med vår djupa och ingjutna livsglädje. Vi kan alltid fortsätta att tillbe, tjäna och tacka Gud i livets alla skiften, till och med i nöd och död. Dessa tre små ord på t – tillbe, tjäna och tacka - är ett oslagbart recept på glädje och lycka.

Lyckan söker vi inte för dess egen skull, för vår egen skull. Det fina i kråksången är att vi bara kan finna lyckan i den Andre och i de andra. När vi försöker tjäna och glädja någon annan, finner vi vår egen glädje och lycka som en biprodukt, som vi egentligen inte sökte för vår egen räkning. Det är denna stilla och försynta glädje i själens innersta boning, där Treenigheten själv bor, som hjälper oss under vår livsvandring att hålla ut, vad som än händer på vägen. Vi måste lära oss att bli kvar där, hålla ut, framhärda hos Herren. ”Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er, säger Herren. Om någon är kvar i mig, bär han rik frukt” (jfr Joh 15:4-5). Bli kvar – är också ett sådant litet och försynt uttryck som säger oändligt mycket om livet, om Gud och om oss själva. Gud är alltid kvar i oss. Han, den Allsmäktige, kan inte överge oss för det strider mot hans väsen, hans treeniga kärlek. Vi får lära oss efterlikna honom och bli kvar i honom, tjäna, tillbe och tacka honom. Det är själva lyckan och glädjen, både här på jorden och en gång i den eviga härligheten.